

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.I.], 1570

VD16 W 1048

Homilia LXXXVII. Erant aute[m] in uia ascendentis Hierosolyma[m], & præibat eis Iesus, & expauescebant, & sequentes timebant: & assumptis reusum duodecim, cœpit eis dicere quę sibi era[n]t euentura. ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

tij sua gratia & spiritu medeatur, & in fide vera confirmator vita aeterna confortes reddat, per suum nunc Christum, cui debetur benedictio, honor, gloria & potestas in aeternum. Amen.

Erant autem in via ascendentibus Hierosolymam, & praebat eis Jesus, & expatabant, & sequentes timebant: & assumptis rursum duodecim, ccepit eis dicere quod sibi erat euentura. Ecce ascendimus Hierosolymam, & Filius hominis tradetur principibus sacerdotum & scribis, & comedant eum morte, tradentque eum gentibus. Et illudent illi, & flagellabunt eum, & infundent in eum, & occident eum, & tertia die resurget.

Quoniam Deo patri, iuxta aeternum sua prouidentia consilium, placuit humanum genus per filium sui mortem a peccatis & morte aeterna redimere, omnis scriptura nihil frequentius, quam buone mortem passum inculcat: quoniam ipse Dei filius Iesus Christus, de hac cum discipulis suis subinde agi, hanc vnam ob causam niminum, ut nobis certa nostra salutis ratio constaret. Facit hoc etiam praefatus locus, in quo alijs quoque grauibus de causis illa ipsa repetit, que supra Cap. 8. & 9. de sua morte & resurrectione dixerat: partim quidem ut discipulorum timori & crucis offendiculo medeatur; partim vero ut eorummodi confidant occurrat, que ex anteceditis poterat evadiri. Nam reliquias omnibus suis rebus Christum bastenter fecerunt & ita praefliterant, quod a iuuenie illo opulentio fuerat res quietum. Quo nomine a Christo non parum commendati fuerunt, & promissionem amplissimam accepterunt, sicut in pueri vidimus. Ne ergo proprii iustitiae fiducia insolecerent, denud illos de salutis ratione admetton, & illam in breue compendium contrahit, ut siuum hoc opus esse et hanc gloriam omnem ad se perirent intelligant, &c. Sed singula ex ordine videamus.

Principio, qua occasione haec dicta sunt, indicatur. Ascendebat Christus cum suis Hierosolymam. Discipuli vero expatabant, niminum quod illi hostes Christi acceritos regnare scirent, quae tuum Hierosolymam ascendere. Pater hoc ex Iohanne, qui in Iudeam profectus, & discipulos dicitur scribit: Rabbi, modus quarebant te Iudei lapidare, & ierum radis illuc? Sancrorum in. Eluet autem in his carnis nostra infirmitas, qua in sanctis quoque & electis non raro se exercevit, firmitas. Hoc enim ex viuendo mortalium genere Christus elegans, ut sua diuina virtutis, mortis item & resurrectionis sua testes essent. Miracula hucusq[ue] multa & stupenda videbant. Idem in Christo omnipotenti. Matth. 16. Ei paulo ante promissione amplissima illorum Christus confirmarat; quod nec in presenti seculo quicquam ipsi sit defuturum, quodq[ue] regni caelestis habendas ipsi a Deo sit destinata. Adhuc tamen cruces portant & mecent, & quidam Christo presente, immo illis praecunte. Exempla huius generis multa passim occurrant. Abraham, qui Deo vocante patrum solum fortiter reliquerat, postea ignobiliter timore superatus, ex ore pudicitiam in periculum adduxit. Iacobus cum in Mesopotamia Deificum innumeris argumentis est expertus, postea tamen Esau fratrem ita timuit, ut illum per angelos confirmari oportere. Mosem non semel timuisse, ex illius historia patet. Quod ipsum Ioseph, fortissimo heroi, & Davidi post Goliam deuictum accidisse legimus. Elias post occisum Baalis factus Isabela minis adeo terretur, ut profugus mori cupiat. Et Paulus se apud Corinthios cum multo timore & tremore verisatum esse scribit. Proponuntur haec nobis in eum finem, ut agnita nostra infirmitate minima insolentiam, nec etiam temere damnemus eos, qui cum multa bene pie, fecerint, aliquando timidores sunt. Praterea ne animo concidamus, si quid tale in nobis ipsi experimentum. Interim timori & infirmitati non est indulgendum, sed discipulos hoste imitemur, qui eti timeant, nihilominus tamen Christum sequuntur, & per fidei obedientiam timorem omnem, adeoq[ue] seipso, vincunt. Docebat idem Christus suo exemplo, qui cum ad montem olivarium aliquandiu fuisset confiteretur, tandem per angelum confirmatus, hostibus suis obuiam procedit, nec vestram suo officio deesse. Ioan. 18. Admittamus ergo & nos verbi Dei consolationes, & illis animati fortius vincamus quacunque nobis pericula mundus hic obiicit.

C A P V T X.

Christus dicitur
pulos consolat
Luc. 18.

Sed Christum audiamus, cuius oratio ex Luca completi debet, & duabus partibus consistit. Prima scripturam iam olim predicta esse docet, quae cum ipse fuit cunctura, ne feliciter has fortunam quae aut ipsum ab hostibus superatum putarent. Ecce ascendimus (inquit) Hierosolymam, & consummabuntur omnia que scripta sunt per prophetas de filio hominis. Sciebat ergo Christus quid sine ipso cuncturum, nec tamen effugia querit, sed sponte Hierosolymam contendit, ubi ipsum panopotebat. Unde vero ista animi fortitudo? Nam irum est eo, quod ita a Deo patre decreatum esse sentit, non a mortis merito humanan genus redimeretur. Hoc enim innuit, quando scripturas propheticas alligat, & hoc ipso argumento discipulos aduersus crucis scandalum confirmat, quo seminatum confundatur.

Ex Dei prout batur. Transferamus ergo ad nos praesens exemplum, & discamus, unde consolationes argumenta denia petenda peri debent in afflictionibus. Eandem enim esse fidelium Christi forte, que ipsius Christi dilectionis fuit, ipsa experientia docet. At hic cogitandum est, nihil nobis fortunatum acciderit, sed dumnae prouidentia afflictiones nostras gubernari. Nec enim fieri potest, ut electos suos se in afflictionem cunctariatur, ab quo cuius voluntate ne passerculi quidem intereunt. Et de nobis afflictiones patimur scripturis testimonia extant. Multa sunt (inquit) tribulationes nostrorum. Christus item in mundo afflictionem habebitis, & venies tempus, ut quicunque occidet vos, pueri se Deo cultum prefici, si quod vult post me venire, abneget semetipsum, tollat crucem suam, & sequatur me. Et Paulus ecclesias confirmans dicebat, quod per multas afflictiones oporteat nos ingredi in regnum Domini. Omnes qui volant pie vivere in Christo, persecutionem patientur. Si quid ergo aduersi incidunt in nobis insolens videri non debet, quin potius Christi exemplo nos ad patientiam & fidei obedienciam pareremus. Praenit enim ille, & (vii Petrus ait) exemplum praebat, cuius negligia ipsi sequitur. Ne id modo, verum etiam in celis locum paravit, ubi cum ipso aeterna gloria et felicitate conseruatur, quocquor cum illo in temptationibus perseverarint. Hec ergo singulis fibris applicent, & mirificas in animis suis consolationes experientur.

Christus nostrum redemptionis mysterium mortis & resurrectionis coplectitur. Altera parte, quam solam Marcus recentius, diligenter Christus, quid ipsum Hierosolymis iuxta scripturas pati oportereat, dicens: Filius hominis tradetur principibus sacerdotum & in morte, & condemnabunt eum morte, & tradent eum gentibus. Et illudent illi, et flagellabunt eum, & spuerent in eum, & occident eum, & tertius die resurgent. Faciens haec quoque ad confirmationam dilectorum fidem. Habent enim evidens diuinatus Christi argumentum, cum illum adeo nihil laetaverit eorum, quae passurus erat. Astamen hic cum primis consideranda venit nostra salutis sua redemptio ratio, quam bis summatis comprehendit: Quia enim propter harum vel scriptura facere non possumus, scaris patet, haec eò referri debere, quando scriptura a nos in alium finem nobis datur, quam ex ea vita aeterna mysteria discamus. Videamus ergo quid de se dicas Christus, quidnam illum propernos pati & facere oportuerit. Exponit quidem hec multis, sed duobus capitibus res tota comprehendi potest. Mortem nimurum & Resurrectionem. Ad mortem eius pertinet quid à Iudeo praecepit, quod captus a ministris pontificis in sacerdotum, bostrum acerimorum, manu percussus, quod ab illis in Concilio condemnatus, quod ab his ilybus flagellatus, constitutus, & condamnatus crucem suffixus est. Oportuit enim mortem eius ignominiosam simul & abominationem, ut per banc primi parentis omnium nostrorum superbias expiaret, qua factum fuerat, ut exco Diuinus peccati mancipia efficeremur. At non sufficiebat mori, nisi etiam à morte resurgent, sed manus imperium aboleret, que propter peccatum nobis dominabantur. In diobus ergo istis omniis scriptis & concionibus sedulius inculcant. Facit enim hoc quod Paulus ait, se Christum predicando, qui mortuus fuerit pro peccatis nostris secundum scripturas, quiq; sepultus tertio die resurgent secundum scripturas. Item, quod alibi illum dicit mortuum esse propter peccata nostra, resurxit autem propter iustificationem nostri. Et rursum: Hoc est verbum fidei quod predicanter, nemppe si confessus fuerit ore tuo Dominum Iesum, & crediderit corde tuo, quod Deus illum existauit à mortuis, saluus erit. In his ergo nobis secundum erit, que simul totius scripturae nostra auctoritate confirmantur. Nam si libros huius omnes euolvas, unum Christum humanum fabri auctorem nobis monstrari reperies. Hunc Adamo Deus promisit, quando serpens caput per sommulieris conculcandum fore dixit. De eodem promissione patriarchis data intelligi debet. Eu-

Psalm. 34.
Ioan. 16.
Math. 16.
Acto. 14.
2. Tim. 3.

1. Pet. 2.
Ioan. 1.4.
Luc. 22.

loan. 5.

2. Cor. 15.

Rom. 4.
Rom. 10.

in uno Christo nobis secundum, Gen. 3.
Gen. 22. 26. 28.

dem typi legales adumbrant; ipso serpens aeneus, manna, petra in deserto, agnus paschalis iortuque ^{Ioan 3. 6.}
calvus Leuiticus, sicuti ipse Christus & Apostoli testantur. Huius item passionem et quae hanc secuta
est gloriam propheta ferunt sunt; Illo autem iam ex Maria virginis incarnato, angelis sum salua-
torem esse predicante, eidem testimonium fere Ioannes, & Deus pater calitus testatur, hunc filium
fium esse, in quo sibi complacuerit. Ipse vero in cruce iam moriens dicebat, Consummatum est; eo di-

^{1 Cor. 10. 5. 11b.}^{1 Pet. 1.}

eo docens in ipso completi quecumque ad nostram redemptoris negotia faciebant. Consentaneum his
Apostoli, qui omnes humani consenserant fieri solito anno senatu dixerunt: Non est in alio quo-
quam salua. Non est enim aliud nomen sub celo hominibus datum in quo saluari possint: & Pau-
lus cum in tertium celum rapuis ineffabiliter vidisset regni colorum mysteria, tamen se nihil preter
Christum Iesum scire facebat, & idem anathema pronunciata tam hominem quam angelos, qui aliud Galat. 1.
Euangelium, id est, aliam salutis rationem predicare ansa fuerint. Patet ergo ex his, quae fides an-
tiquissima & orthodoxa sit, de qua hodie passim contenditur: Nam nimirum hac, quae omnem salutis
Fides orthodo-
xam & antiquissi-
mam in uno Christo collocat, hunc unum nostrum pro delictis omnibus sacrificium, unicum mediato-
rem & aduocatum, & vicinam viam agnoscere, quia ad patrem venitur. Quicquid ergo prater Christum
se Deo cultum perla-
tum traditur, hoc omne nonum, fictum est. Nec est, quod butus fidei predicatione ho-
mines securos reddi & bona opera abrogari quisquam metuat. Quicunque enim solus Christi morte
peccata expiari posuisse intelligunt, ij simul quanta sit illorum atrocitas vident, illa abominantur,
2. Cor. 12.
et iuxta Christi exemplum ipsi quoque peccatis moriuntur indies, carnem suam cum suis cupidita-
tibus crucifixi, & cum Christo resuscitati in vita nouitate ambulanti. Minim ergo Epicuri de gre-
ge porci hac doctrina patrocinatur, qui fidei professionem peccandi licentia polluantur.

Porrò, ut dicendi finem faciamus, obseruandum est, ut ista accepterint discipuli. Meminisse huic Discipulorum
Lucas, & his ter que inculcat, quod nibus horum intellexerint. Ignorantia huins caus*is* alia allegari ne-
quit, quem quod falsa opinione de regno Christi terreno praoccupati, ea capere nequeunt, quae illi ad-
uersabantur. Vbi pater, quanta si nostra carnis cecitas. Cum enim homo animalis per se non percipiat, que sunt spiritus dei: incurabilis plane & plusquam belluinus stupor obicitur si insuper falsa
imaginatio hominis mente occupent. Quid enim simplicius, aperius & magis perspicue dici po-
terat, quam quod in praesenti Christus dixit? Sed nequequam hec illis dicit, qui regnum terrenum
suum habant. Ne miremus ergo, quod hodie ex Euangelio predicatione pauci proficiunt, quando non
vnu affectus hominum fere omnium mentes fascinat. Sunt enim quod veteris superstitionis persuasio
capios tener. Sunt qui opum & dominandi spe exceccantur. Alio peccandi licentia transuersos
adripit. Multi odio & nefaria amulatio inflammati, agitant Veritatem auferuntur. Sinamus
autem nos eos, quibus sordore & perire liber. Ipsa vero eam salutis viam ingrediamur, quam scriptu-
ra nobis monstrant: nec terreamur cruce & afflictionibus quas sua crucis merito conferauit Christus
Iesus, ut in illum credentibus ad salutem cooperentur. Ipse debet benedictione, honor, gloria &
potestas in aeternum. Amen.

H O M I L I A LXXXVIII.

Et accedunt ad eum Iacobus & Joannes filii Zebedaei, dicentes:
Præceptor, uolumus ut quicquid petierimus, facias nobis. Ipse uero dicit
eis: Quid me uultis facere uobis? Illi autem dixerunt ei: Da nobis, ut unus à dextera tua, & alter à sinistra tua sedeamus in gloria tua. Iesus
autem dixit eis: Nescitis quid petatis. Potestis ne bibere poculum, quod
ego bibo: & baptismum, quo ego baptizor, baptizari? At illi dixerunt ei:
Possumus. Iesus autem ait eis: Poculum quidem quod ego bibo, bibe-
tis: & baptismate, quo ego baptizor, baptizabitini: Sed sedere à dex-
tra mea & sinistra mea, non est meum dare, sed ijs continget quibus pa-
ratum est.

E Vangelista non modo nostra redemptionis mysteria & salutis rationem in Christo tradunt, ve-
rumeiam multa exempla proponunt eorum, qui Christum vel veri & vel perpetuam amplexi sunt: Argumentum
et uetus pres-
sentis loci